

in starih devic
hočem svež veter
in majhno majoliko spominov

*

Na velikem psu jaham
skozi to divjo noč
jokam
kot nikoli doslej
zvezde sem pustila na nebu
ker jih ni smiselno potrgati

To niso pesmi

Anica
Perpar

UGANKA En moj stric je bil domobranec
in je umrl v Argentini.
Drugega so pri Tobruku zajeli Angleži
in je preživel štiri leta ujetništva
v Avstraliji, kjer je jedel ovčji loj.
Tretji je bil v angleškem letalu
sestreljen nad Piso.
Oče je bil partizan in vojak,
zato sta se dve moji sestri rodili v Srbiji.
Materin oče je bil Neapelčan,
moževa mati Hrvatica.

Kaj sem jaz,
če sta moji hčeri Slovenki?

**KITAJSKI
PREGOVOR**

Jutro. Povem si kitajski pregovor o naglici. Ga poznate?
Gledam na uro, ko iz radia lijejo minute.
Kava. Pogled preko skodelice na proseče rjave oči.
On pozna svojo uro.
Potem salva pogojnikov: če ne boš . . .
Bom. Tudi bom. Seveda bom. Gotovo bom. Ne bom.

Ali je zima in je cesta bela od snega,
ali je pomlad in odpadajo češnjevi cvetovi,
ali je poletje in sanjam svojo belo smrt,
ali je jesen in prva slana,
ali je ali ni moja hoja do postaje?
Tu so še vrabci v živi meji. Hvala jim.
In sem tam. Je bila vmes vožnja ali letalski polet?
Nenadoma Župančič: hiše sedanjosti so le šotori,
mi potujoča smo karavana . . .
Vsi, ki jih srečam, so zaznamovani z njegovimi
verzi: ali nad našimi poti prižgana,
fatamorgana . . .

Potem najlepši smehljaj. Otroški. In najlepši vprašaj.
Otroški. In najlepše oči. Otroške.
Oni poznajo kitajski pregovor.
Tisočkrat mi ga razložijo.
Ponižno se učim.

Potem odhodni prvi vlak.
Pripeljeta hkrati podzemna in nadzemna železnica.
Avtobusi. Letala. Policijski avtomobili. Smetarji.
Motoristi. Rikše. Bicikli. Kolo na pljunek
in avto na dež. Prvi in poslednji tramvaj.

Bagdadski tatič. Napoleon Bonaparte. Krjavelj, Pehta,
maček Muri. Hipohonder. Kleptomani. Betonski mešalec.
Slovenska skupščina in primorska jota. Njoki. Vojne.
Vojna. Dubrovnik gori, gori, gori. Na kateri Vukovar dežuje?

Zunaj je trava in vrstica za perilo in pasja uta.
 Dobre stvari iz kitajskega pregovora.
 Skrušeno stojim, grešnica, pod zvezdnatim nebom:
 mi pa pod njimi se bijemo, vijemo, sijemo, gasnemo,
 škodimo, hasnemo . . .
 Pojdi že spat, Župančič . . .

VUKOVAR Pomlad 1990.
 Sprehod po Vukovarju.
 Malo dežja in malo sonca.
 Profesor (njegovo ime mi ni
 ostalo v spominu
 in zdaj obupana iščem njegovo
 knjigo o Šokcih, ki mi jo je
 ljubeznivo podpisal v hotelu)
 razlaga zgodovino, kaže znamenitosti,
 vodi po mestu.
 Most.
 Na obeh straneh ograje koritca,
 v njih razkošno cvetoče mačehe.
 V vsakem koritcu drugačna barva cvetov.
 Dolgo se naslajam,
 nato se večkrat ozrem.
 Z veseljem bi sedla na stol
 pred kavarno ob nekem parku.
 Kupim par steklenic traminca.
 Profesor razlaga,
 da so to vino pili na kronanju
 angleške kraljice Elizabete.
 Nato skozi Borovo v Vinkovce.
 Obisk v vinski kleti.
 Rov pod zemljo,
 sodi z belim in črnim vinom.
 Povabilo, naj si postrežemo.
 Zraven vroče cvrtje iz najbolj bele moke.
 Ples in vino.
 Zjutraj vožnja po Slavoniji.
 Katedrala v Djakovu,
 Meštrovičev muzej.
 Pozno zvečer tek čez vinkovške

železniške tire in nočna vožnja domov.

Drugi dan utrujena in nenaspana

na prvih svobodnih slovenskih volitvah.

PISMO

Prijatelji,

ki so bili nekoč sosedje čez cesto,

zdaj čez lužo,

pišejo:

Sledimo vsemu, kar se dogaja pri vas.

Ne čudimo se,

kajti nesreča je visela v zraku.

Vendar s tukajšnje perspektive

vse skupaj zgleđa noro.

Ne moremo si predstavljati vojne

in moritve, strahu in negotovosti.

Tu živimo mirno,

lahko bi rekli dolgočasno,

kajti cene se ne spreminjajo,

zbiramo odrezke za popuste,

hodimo v šolo in v službo,

z otroki obiskujemo zabaviščne parke,

tu pa tam kakšno party

in se ne spuščamo v politične pogovore,

vemo le, da prezident Bush sovraži brokolije.

Tu in tam damo kakšne prispevke,

ki jih zbirajo po hišah v raznorazne namene,

drugače pa se posvečamo svojemu delu

in hobijem.

Če se bodo zadeve pri vas do poletja uredile,

bomo prišli na dopust,

drugače si bomo počitnice privoščili kar tu.

Upamo, da vas ne bo doletelo kaj hudega,

čeprav se na Balkanu vedno odvija

vse po najhujši varianti.

Lepo vas pozdravljamo.

PROŠNJA

Prosim vse,

ki ste prebrali napisano

in ste se zmrdnili nad slogom,

da mi oprostite.
 Odkar je bila vojna,
 nisem več prepričana,
 da smem pisati pesmi.
 To, kar berete,
 niso pesmi,
 ampak misli, ki jih mislim zadnje čase,
 ko se ne morem več zbrati,
 ko vse lepo gre mimo mojih oči,
 ker jo pogled obrnjen navznoter,
 tja, kjer še naprej živijo mrtvi,
 ranjeni in pohabljeni,
 kjer zvonijo zvonovi porušenih cerkva
 in zemlja vpija prelito kri.
 Vedno huje mi je,
 ko premišlujem,
 da bi to lahko bila moja kri
 ali kri mojih hčera
 in da bi lahko bil mož,
 ki s tankom mendra vse živo,
 da bi lahko bil to moj mož,
 ker se je vse tako spremenilo.
 Tudi moja pesem ni več pesem,
 le izgubljen glas je,
 zato mi prosim, oprostite.

December, 1991